

Aa ja Oo

Alussa ei ollut mitään, ei edes Jumalaa eikä tyhjyyttä ollut. 'Ei mitään' tunsi olevansa 'ei mikään'. Heräsi alkuvaisto olemassaolon mahdollisuudesta. Ei sitä voi sanoa ajatuksiksi tai sanaksi, mutta se oli kaikkeuden ensimmäinen tuntemus itsestään. Olemattomuuden herääminen oli ensimmäinen luova tapahtuma, joka sisälsi myös idean kehityksestä. Kaikessa mitä on, on jonkinasteinen tunne minuuden olemassaolosta, siis itsestä, luojasta. Jokin alkoi luoda itseään itsestään. 'Ei mitään' tunsi että 'Minä olen'.

Samalla kun 'ei mitään' oli tullut olemassa olevaksi, se huomasi olevansa myös 'kaikki'. Silloin syntyivät ne lainalaisuudet, joita me kutsumme matematiikaksi. Ilmentyneen maailman lakien perusta, plus ja miinus, ja se että nolla on yhtä suuri kuin ääretön. (Koulumatematiikka johtaa harhaan kuvitellessaan, että mahdollisimman suuri luku on ääretön. Niin ei ole. Vain nolla on ääretön.) Näiden peruslakien pohjalta kehittyivät kaikkeuden energiamuodot ja niiden väliset suhteet. Kehityksen idean toteuttaessa itseään energioihin liittyvä tunne olemassaolosta synnytti pikkuhiljaa yhä monimutkaisempia yhdistelmiä: itsensä olevaksi tuntevia, yksilöllisiä olentoja.

Maailmanselitys ei tarvitse universumien ulkopuolista Jumalaa, joka johtaa ja tarkkailee maailmojen pyörimistä, niin kuin usein kuvitellaan. Mikä on häviämätöntä on myös luomatonta. Se voi olla itsesyntyistä, mutta ei luotua. Ei voi olla erillistä luoja-subjektia, joka olisi luonut maailmankaikkeus-objektin. Subjektin ja objektin täytyy olla sama, sillä se mitä on, on *kaikki* mitä on. Kaikkeuden kokonaisuuden käsittävä suur-tajunta pitää sisässään myös meidän erilliset, yksilöllisen olemassaolon tajuntamme aivan kuin meri pitää itsessään kaikki pisarat. Tuolle itseään luovalle, kaiken käsittävälle tietoisuudelle, ykseydelle, voi antaa nimen Jumala-Luoja, *nyt kun tiedämme mitä se tarkoittaa*. Mutta Jumala ei ole ulkopuolella, vaan hän on kaikki. Kun nyt tässä kristikunnan vaikutusalueella ollaan, niin juuri tätä Jeesus Kristus tarkoitti sanoessaan: "Isä on minussa ja minä olen Isässä." Tätä hän tarkoitti puhuessaan sisäisestä tiestä, universeista sisällämme. Samat ideat löytyvät myös monien muiden suurten mestareiden opetuksesta.

Kaikessa olevassa on aikojen alusta asti itsessään sisällä ikuisuuden peruslait; ne ovat ikuisen olemassaolon laki ja jatkuvan kehityksen laki. Kaikki tapahtuu niiden mukaan. Meidänkin elämässämme. Armahtamatta, tuomitsematta.

Luomistyö jatkuu. Sielut kasvattavat elämänvoiman liekkejensä ja tietoisuuden piiriään, sitä paljon puhuttua leiviskäänsä. Jumala ei ole vielä valmis, ehkei valmiiksi tulekaan. Hän luo koko ajan uutta. Hän luo itseään. Hän kehittyy, kasvaa, muuttuu ja lisääntyy kaikessa mitä on. Myös meissä. Varsinkin sinussa.

Heikki Juutilainen

ULTRA 12/2005